

سند آزاد کانفرنس

حیدر آباد سند

Gul Hayat Institute

نومبر 1932

Rabih Shal

سنت آزاد کانفرنس

حیدرآباد سنت

۱۶-۱۷ نومبر ۱۹۳۲

بیت

خطبہ

آغا پیر حاجی غلام محمد صاحب سرھندی میٹاری

صدر استقبالیہ کمیٹی

Gul Hayer

استبداد پر شک و گمان، حیدرآباد سنت

... ڪتاب جو تعلق معجزم
... صڪو وسم مڪي صلاح پئي حوالو لکيو...

جي ڪارنر سان امي بسم الله اگر حمد الرحيم

معزز حضرات! منهنجي لاء هي نهايت خوشي جي
آهي جو اوهين صاحب اسانجي پرخلوص دعوت قبول
ڪيائين سياري جي اڻ سھائيندڙ مند ۾ تمام وڏي
بازار ۾ هتي اچي هن ڪانفرنس ۾ شريڪ ٿيا آهيو اوهان
رنگن جي اهڙي تڪليف وٺڻ ۽ سرگرمي مان صفا پٿرو
هي ته سنڌ جا رهاڪو پنهنجن ضروري حقن جي حاصل
ڪرڻ لاء پوري طرح سجاڳ ٿي چڪا آهن ۽ اها ڳالهه
مانجي صوبه جي واسطي هڪڙو نڪ شگون آهي مونکي
پڻ آهي ته اسانجي قوم مان ڪم ڪرڻ جي طاقت ناپود
ٿي ويئي آهي ۽ سنڌ ۾ ٿوري ئي گذريل زماني ۾ قومي
پريڪن جي ڪاميابي ان ڳالهه جي گواهه آهي ۽ هن وقت
اوهان جو هتي رونق افروز هجڻ ان جي شڪل ۾ ڏيئي
لکي ٿو.

حضرات! هي ته ڀڳ آهي ته جيڪڏهن سڄي
روش و خروش ۽ پڪي ارادي سان اوهان صاحب پنهنجي
صوبه کي بمبئي کان ڌار ڪرڻ جي تياري ڪري ڇڏي
هي ته پوء ڪابه دنياوي طاقت اوهان کي انهي غير
درتي ۽ نقصان ڪار تعلق کي ٽوڙي ڇڏڻ کان روڪي
سگهندي جو ۹۰ ورهن کان نهايت ظلم ۽ زبردستي
ان پيدا ڪيو ويو آهي ۽ جنهن جي ڪري سنڌ جي
ني جي اميدن جو سمورو سرسبز باغ سڙي ويو آهي.

82532

7-1-89

گذريل ڏهاڪي گذريل تاريخ کي اوهين ڇاچي ڏسندا ر
 به اوهان کي سنڌ جي اهڙي خراب ۽ ويڇاري حالت
 ڏسڻ ۾ نه ايندي جهڙي ۱۸۴۳ع کان پوءِ ٿي اٿس. سر
 چارلس نيپئر کان يعني انگريزي حڪومت قائم ٿيڻ کان
 اڳ ڪيترن ئي قسمن جون حڪومتون سنڌ ۾ پئي رهيون
 آهن. انهن مان ڪن ۾ ڪوتاهيون ۽ ڪمزوريون به هيون
 ۽ ڪن ۾ سنڌ جي ترقي ۽ امن امان جي لاءِ هزارين
 خويون به هيون ڪنهن مهل ڌارين قومن سنڌ تي
 حڪومت ڪئي آهي ۽ ڪڏهن وري ملڪي ماڻهن جو
 دور دورو اسان جي سنڌ ڏٺو آهي پر انهن سڀني
 حڪومتن جي اها وڏي خوبي هئي جو سنڌين سلطنت
 ۽ اختيارون اسان جي صوبه جي قدرتي حدن تائين محدود
 هيون. انڪري جيڪي ڇڱا يا مٺا قانون قاعدا ٺهندا هئا ته
 انهن تي هلڻ ۽ انهن کي عمل ۾ آڻڻ لاءِ تڪليف يا
 گهٽتائي نه ٿيندي هئي ڇو ته عام پبلڪ جا جذبا ۽ خيال
 ۽ انهن قاعدن جي متعلق هرڪنهن قسم جي موافق يا مخالف
 راءِ تمام جلد جلد ۽ تمام سولائي سان اسان جي صوبه جي
 تختگاه ۽ وقت جي حڪمن تائين پهچي ويندي هئي ۽ هيٺ
 وانگر نه هو جو بمبئي تائين انهن کي ڊگھو سفر ڪرڻو پوي-
 ۽ حضرات! اسان جي صوبه جي هي پهرين بدبختي هئي
 جو هنڪي بمبئي جي دامن سان چنڊڙايو ويو. ان وقت جي
 گورنر جنرل لارڊ ايلنبرو ۽ بمبئي جي ڪارفرما حڪومت
 جي وچ ۾ انهي زماني ۾ ڪجهه گڏپڙ هئي ۽ انهي ڪري

مان ڪي به نقصان پهچي ويو ۽ گذريل ۹۰ ورهن کان
 مندين انهي مخالفت جو اگرو نتيجو اسين اڃان تائين پيا ٿا
 وڳيون، مرڪزي حڪومت ۽ بمبئي سرڪار جي انهي
 بهڳڙي جو هي اثر ٿيو جو لارڊ ايلنبرو کي ولايت واپس
 پهرايو ويو ۽ سندس جاءِ نشين لارڊ هارڊنگه جي وقت ۾
 بند ڪي بمبئي سان لڳائي ڇڏيو ويو. انهي تاريخي
 بهڙي جو تفصيل هي آهي ته پهرياءِ لارڊ ايلنبرو
 بيمار آئوٽرام کي ڪمشنر مقرر ڪيو ته هو سنڌ جي ميرن
 مان صلاح جي گفتگو ڪري پر لارڊ ايلنبرو کي هو ماڻهو
 سنڌ نه هو تنهنڪري نيٺ سرچارلس نيپئر کي سنڌ جي
 ڪم جي هلائڻ لاءِ ”ناظم اعليٰ“ مقرر ڪيو ويو ڇو ته هي
 سندس دوست هو. هوڏانهن سرچارلس نيپئر ڪي بمبئي
 جي عهدو وارن سان ڪجهه دشمني ۽ نفرت هئي ان
 ڪري سنڌ جي لاءِ بمبئي جي فوج جي بدران بينگال
 جي فوج هن جي هٿ هيٺ رکي وئي ۽ ان ڪري
 نيڪاري بمبئي سرڪار جو ساڻس ضد وڌي ويو پر
 لارڊ ايلنبرو گورنر جنرل سندس مددگار هو ۽ نه رڳو ايترو
 بلڪه يا بمبئي جي سپر سالارن يا ڪنهن به سول يا
 وڃي کاتي جي عملدارن جي معرفت کانسواءِ ئي هر ڪنهن
 ڪمڪار بابت ساڻس ڳجهي خط وڪتابت ڪندو رهندو
 هو ۽ اها ڳالهه اهڙي هئي جنهنجو انگريزي نظام
 حڪومت ۾ مثال ملي نه ٿي سگهيو تنهن ڪري بمبئي
 سرڪار جي ناراضگي اڃا وڌي وئي.

جيتوڻيڪ لارڊ ايلنبرو کي بمبئي جي انهي روزنور
 وڌندڙ ضد ۽ ناراضِي جو ڏپ ٿيو ٿي پر تڏهن به انهي
 گزٽ جو مڙس ٿي مقابلي ڪرڻ جو هن پڪو فيصلو ڪري
 ڇڏيو ۽ سنڌ کي جدا صوبو بڻائي سرچارلس نپير کي هنجو
 گورنر مقرر ڪري ڇڏيا. - هن ۲۰ سيپٽمبر ۱۸۴۳ع ڏي
 آف ولنگٽن کي (جو ان وقت وزير هو) هڪڙو خط لکيو
 جنهن ۾ سنڌ جي لاءِ بينگال جي فوج آڻڻ بابت ذڪر
 ڪندي ۽ سنڌ ۾ ٻن صوبن (بمبئي ۽ بينگال) جي فوج
 گڏ رکڻ ۾ جيڪي تڪليفون پيش آيون ٿي انهن جو بيان
 ڪندي پنهنجو رايو ظاهر ڪري ٿو ته جيڪڏهن بمبئي
 جو لشڪر سنڌ ۾ رهيو ته تمام جلد بينگال جي لشڪر ۾ به
 بمبئي جي لشڪر جي فضول خرچي جي عادت پکڙجي
 ويندي ۽ انهي خط ۾ هي به لکيو هواءِ ته هندو سرڪار
 پنهنجي رپورٽ ۾ سنڌ کي جدا صوبو رکڻ لاءِ سڀئي
 سبب چئيءَ طرح بيان ڪيا آهن سواءِ هڪڙي سبب جي
 جو خاصي اهميت رکي ٿو ۽ اهو هي آهي ته اسين جيڪڏهن
 انهي سوال جو فيصلو نه ڪري ڇڏيون ها ته اهي ماڻهو
 جيڪي رڳو پنهنجي ذاتي غرضن ۽ فائدين جا ڳولائو آهن
 تن جي طبيعتن جو لاڙو هميشه ان طرف رهي ها ته سنڌ
 کي بمبئي کاتي جي هٿ هيٺ رکيو وڃي ۽ سنڌ کي سڌو
 سنڌون مرڪزي حڪومت جي ماتحت رکن سان
 ئي منجهس عمدي ۽ اثرائتي حڪومت قائم ڪرڻ جي
 اميد ڪري سگهجي ٿي.

پر انهن سڀني ڳالهين هوندي بمبئي سرڪار ايتري
 اڀرلا مچائي ڏني جو نيٺ تمام جلد گورنر جنرل کي سنڌ
 جي آئنده نظام حڪومت جي لاءِ بمبئي سان هم صلاح
 ڳوڻيو ۽ هن ڊائريڪٽرن جي جماعت کي لکي موڪليو
 صوبه سنڌ کي بمبئي سان لڳائڻ جي موڪل ڏني وڃي
 سنڌ جي لاءِ بمبئي سرڪار فوج جو بندوبست ڪري.
 سول ۽ فوجي ڏانا بمبئي جي گورنر جي هٿ هيٺ رکيا
 جن ۽ جيستاءِ سرچارلس نيپير سنڌ ۾ رهي تيستاءِ گورنري
 سپڻه سالاري جا عهدا ان وقت رهندا.

لارڊ هارڊنگه بنگال جي فوج سنڌ مان ڪڍي ڇڏي
 بمبئي جي فوج وڌائڻ شروع ڪري ڏني ۽ جيستاءِ
 سرچارلس نيپير رٽائر ڪري ئي ڪري تيستاءِ سنڌ کي
 بمبئي سان ملائڻ جي تجويزن تي هوريان هوريان عمل
 ڪرڻ لڳو. اهڙين مخالف حالتن هيٺ سرچارلس نيپير جو
 ڏيک رهڻ عجيب ڳالهه ٿئي ها انهيءَ ڪري هن
 گسٽ سنه ۱۸۴۷ع ۾ پنهنجي عهدو کان استعفا ڏيئي
 ڇڏي. ۽ ڪانٽس پوءِ بمبئي سرڪار مسٽر ٻرننگل کي جو
 ان وقت بمبئي سرڪار جو چيف سيڪريٽري هو سنڌ
 جو حاڪم مقرر ڪيو ۽ هن جي عهدي کي ”سول انتظام
 ڪمشنر“ اهو نالو ڏنو ويو ۽ هن کان پوءِ سنڌ سرڪار
 جي سيڪريٽري جي عهدي جو نالو ”اسسٽنٽ ڪمشنر“
 ڪيو ويو.

مٿين تفصيل مان اوهان تي روشن ٿي ويو هوندو ته
 لارڊ هارڊنگ، رڳو اسان کي انهيءَ لاءِ بمبئي جي حوالي
 ڪيو جو لارڊ ايلنبرو ۽ بمبئي جي وچ ۾ سنڌ جي سوال
 بنسبت ضد ۽ دشمني وڌي ويئي هئي ۽ اسان جي حقن
 ۽ فائدين کي قربان ڪرڻ ۽ اسان جي صوبه کي بمبئي سان
 لڳائڻ جي ڪري ئي اهو اختلاف دور ٿي سگهيو ٿي.

پهر حال لارڊ ايلنبرو انهيءَ اختلاف جي ڪري گورنر
 جنرلي جي عزت ۽ عهدو وڃايو ۽ اسانجي هزارن ورهين جي
 جدا زندگي برباد ڪري ڇڏي ويئي. پر پهر صورت بمبئي
 کان سنڌ تي حڪومت ڪرڻ غير ممڪن ڳالهه نظر آئي
 ڇو ته گهڻين ڳالهين جي فيصله ڪرڻ لاءِ هي ڳالهه تمام
 ڏاڍي ضروري نظر آئي ته بروقتي انتظام قائم ڪيو وڃي
 ان ڪري ۱۸۶۸ع جي ڊيليگيشن ايڪٽ جي مطابق بمبئي
 جي گورنر پنهنجون اختيارون ڪمشنر کي سونپي ڇڏيون
 ۽ ان لاءِ اهو عذر ڏنو ويو ته سنڌ جي ڪمشنر کي لڳڻ
 گورنر جهڙيون اختيارون حاصل ڪين آهن جهڙي طرح
 قيدين کي هڪڙي جيل مان ٻئي جيل ڏي موڪلڻ يا
 جوابدارن کي ڌارين حڪومتن جي حوالي ڪرڻ جون اختيارون
 ان مان ثابت ٿي ويو ته سنه ۱۸۴۷ع کان وٺي اڄ تاءِ اسان کي
 گورنر دار مجلس ڪونسل جو ڪجهه به فائده ملي نه سگهيو
 آهي. صوبه بمبئي جي لاءِ سڌارا ٿي رهيا آهن ۽ بمبئي ۾
 هڪڙي مجلس وزارت موجود آهي جنهن بابت چيو ٿو
 وڃي ته سنڌ سميت سموري صوبه بمبئي جي لاءِ ڪم ڪري

رهي آهي پر اسان جو صحيح ۽ سچو پڇو حاڪم رڳو ڪمشنر آهي
 ۽ سونپيل اختيارين جي مطابق اسان تي شخصي حڪومت ڪري
 رهيو آهي. ان ڳالهه کان انڪار ڪونهي ته جڏهن کان
 سنڌ جي رهاڪن سنڌ جي جدا ڪرڻ جي ڳالهه چوري
 ٿي ان وقت کان وٺي صوبه بمبئي اسان جي ڪمن
 زياده دلچسپي وٺڻ ۽ توجهه ڏيڻ شروع ڪيو آهي پر
 انهي دلچسپي ۽ توجهه پر واڌاري ٿيڻ جي اميد ڪانهي ۽
 سچ پچ ته بمبئي سان اسان جي اڻڪائي رکڻ جو هي
 سبب نڪتو آهي جو سنڌ جي پبلڪ جو آواز مري ويو
 آهي ۽ اسان جي دانهن ۽ جذبات جي ڪابه وقعت ڪانه
 رهي آهي. اسان جي زراعت ۽ زمينداري جون ڳالهه
 صوبه بمبئي کان بلڪل جدا طرح جون آهن جن جو
 ٿي سمجهي سگهڻ به ناممڪن آهي ۽ مليريا ۽ ٻين
 قسمين قسمين بيمارين جي ڪري اسان جي تندرستي
 ٿي رهي آهي ۽ اسان جي تعليم ڏي به ڪجهه
 ورهين کان اڳ ڪوبه خيال ڪونه ٿي ڏنو ويو. گورنمينٽ
 بمبئي جي فائدي ۾ رڳي هي ڳالهه آهي ته هن
 هندو سرڪار جي مدد سان هتي سنڌ ۾ سکر براج ٺهرايو
 آهي پر اهو به رڳو ان ڪري اسان جي لاءِ مصيبت
 ثابت ٿي رهيو آهي جو انهي جي ڪري سنڌ جي
 آزادي جي برخلاف هي دليل ورتو پيو وڃي ته بمبئي
 سرڪار ان جي خرچ پوري ڪرڻ جي ضامن آهي پر
 سچ پچ ته اها ڳالهه به مخالفين جي برخلاف آهي ڇو

تہ سندھ، اُھا غیر آباد زمين جا وڪري لاءِ موجود
 آهي اُھائي بئراج جي سموري خرچ پري ڏيڻ جي
 سڃي ۽ صحيح ضامن آهي. حضرات! سندھ جو بمبئي
 سان لاڳاپو رهيو تہ ڪڏهن بہ سندھ جو چوٽڪارو نہ ٿي
 سگھندو. صوبہ بمبئي جي ساخت ڪجھہ اهڙي طرح واقع
 ٿي آهي جو جڏهن جدا جدا علائقن جا ميمبر اچي
 ڪونسل ۾ گڏ ٿين ٿا تڏهن صفا ائين پيو ڏسڻ ۾ اچي
 تہ هو سڀئي جدا جدا قسمن جا ماڻهو آهن ۽ هر شخص
 کي معلوم آهي تہ بمبئي ڪونسل ۾ اصل اتفاق ۽ ٻڌي
 ڪانهي ۽ ان ڪري ڪوبہ ميمبر راضي ڪونهي. خود
 بمبئي جا سمجھدار ۽ صاحب دماغ بزرگ بہ انهي عجيب
 و غريب ڳانڍاپي تي افسوس ظاهر ڪن ٿا. ۽ اسان
 سان تہ پنڌ جي هڏي ۽ زبان ۽ رسم و رواج جي اختلاف
 جي ڪري بيحد تڪليف ۽ آزار آهي. صوبہ بمبئي جو
 اهو ڪليڪٽر يا انجنيئر جنهن اگرچ گھڻي وقت تائين
 صوبہ بمبئي ۾ نوڪري ڪري تجربو حاصل ڪيو آهي
 ۽ هن جو تجربو هتي سندھ ۾ بدلي ٿي اچي ٿي
 بالڪل بيڪار ثابت ٿئي ٿو بلڪه هنکي ٽين سر
 هتي اچي تجربو حاصل ڪرڻو پوي ٿو جنھن جو نتيجو هي
 ٿيو آهي جو صوبہ سندھ جا عملدار ۽ رعيت بالڪل جدا
 شيءِ ليکجن ۾ اچي ٿي سندھ جي شامل ٿي رهڻ ڪري
 درحقيقت رڳو صوبہ بمبئي جي پڪيڙ ۾ وڌارو ٿي رهيو
 آهي ۽ بمبئي جي انهي فائدي لاءِ اسان کي لاچار ڪيو

ٻيو آهي ته اڄ وڻندڙ ۽ اڄ سھائيندڙ غلامي کي
 سھندا رھون. اھا ڳالھ برابر آھي ته سنڌ جي ميمبرن
 بمبئي سرڪار کي هميشه پتي مدد ڏني آھي ۽ ڪيترا
 ئي دفعا پنھنجي صوبه جو ڪليو ڪلايو نقصان سھي به
 سرڪار جي امداد ڪئي اٿن ۽ جيڪڏھن اسان جو
 صوبه جدا ٿي ويو ته بمبئي گورنمينٽ انھي مدد کان
 محروم ٿي ويندي پر اھا به سچي حقيقت آھي ته جيڪڏھ
 سنڌ جا عيوضي اتي نه ويا ته سرڪار کي ھي وڏو
 نائدو ٿيندو ته ھن کي ھڪڙي ھم خيال ۽ عمدي
 ڪونسل ملندي رھندي ۽ ان کان سواءِ سنڌ جي ترقي
 ۽ فائدي جي طرف به سرڪار کي مھرباني جي نظر
 ڪرڻ گھرجي ۽ اُميد آھي ته ان خيال سان به ھو سنڌ
 جي جدائي جي برخلاف وڪ نه ڪندي.

سڀ کان ضروري سوال آھي سنڌ جي رھاڪن
 جي رضامندي جو. جيڪڏھن سچ پچ سرڪار کي
 خاطري ٿي ويئي آھي ته سنڌ جي خواهشن جي برخلاف
 ملت ھلي اسان جن انھن دوستن جو راضيو حاصل
 ڪري سگھندي جيڪي سنڌ جي آزادي جي برخلاف
 ڪاري رھيا آھن ته پوءِ اسين ھنکي انھي معاملہ ۾
 حق جي آواز بلند ڪرڻ لاءِ مجبور ڪرڻ نٿا گھرون
 پر جيڪڏھ سرڪار کي انھن ماڻھن جي راضي حاصل
 ڪرڻ بابت به يقين ڪونهي ته پوءِ اسان جي حقن ۽
 واجبي خواهشن جي اجايو برخلاف نه ٿيڻ گھرجي ڇو

۽ سرڪار جي انهي طرز عمل کان اسان جي دوستن
 کي خواهه خواهه هشي ملي ٿي. سنڌ جا رهائڪو هن وقت
 سجاڳ ٿي رهيا آهن ۽ اڃا وڌيڪ سجاڳ ٿيندا. جيتوڻيڪ
 هو سياسي ميدان ڏير سان گهڙيا آهن پر هو سياسي
 ڳالهين ۾ گهڻو ڏهين آهن. ۽ جهڙي طرح سنڌ جي سامونڊي
 ۽ هوائي بندرگاهن سان طرحين طرحين اميدون لڳل
 آهن ۽ انهن اميدن پٽاندر سنڌ جو صوبو برٽش حڪومت
 ۾ بلند مرتبو حاصل ڪندو ته انهي حالت ۾ مان نهايت
 جرئت ۽ يقين سان چوڻ جي لاءِ تيار آهيان ته جيڪڏهن
 بمبئي سرڪار سنڌ جي رهائڪن جي جائز خواهشن جي
 برخلاف ڪابه وڪ ڪنٿي ته اها سنڌيس وڏي کان وڏي
 غلطي ٿيندي. اسين آئينده نسلن جي بهتري ۽ پلائي
 لاءِ سنڌ جي جدائي گهرون ٿا ۽ هن وقت اسان جي
 ڪوششن جو مقصد اهو آهي ته اسان جي آئينده نسلن
 کي آرام ۽ دلچاءِ نصيب ٿئي ۽ انهي ڪري به اسان
 جي ڪوششن جي اهميت وڌي وڃي ٿي.

حضرات! منهنجو هي عقده آهي ته سنڌ جي جدائي
 نه رڳو سنڌ جي ماڻهن لاءِ فائده واري آهي بلڪه خود
 بمبئي سرڪار ۽ مرڪزي سرڪار جو ان ۾ فائدو آهي
 ڇو ته سنڌ جي آزادي جي صورت ۾ اسان
 کي اڇڙي پنهنجي گورنمينٽ ملي سگهندي جنهن کي
 هر وقت اسان جي ترقي ۽ سڌاري جو اونسو رهندو. ۽
 بمبئي سرڪار کي اسانجي جدا ٿيڻ ۾ هي نليو ٽلايو فائدو

هي ته جيڪڏهن اسان کي جدا نه ڪيو ويو ۽ اسان جي
 رڙ شور جو سلسلو اهڙي طرح هميشه لاءِ جاري رهيو ته
 انهن ٻن وڙين تي بمبئي جا ٻيا علائقا به ڪن ڪڙا ڪندا
 جنهنجو نتيجو هي نڪرندو ته سڀئي صوبا جدا ٿيڻ لڳندا
 نيٺ دهلي جي مختصر آبادي وانگر جنهنڪي هڪڙو
 جدا ننڍڙو صوبو ٺاهي ڇڏيو ويو آهي بمبئي به ڪسي
 وڃي هڪڙو بي حقيقت صوبو ٿيندو. انهي ڪري
 دراندوشي جي اها ڳالهه آهي ته سنڌ کي جدا ڪري
 ٺاهون جي ماڻهن جو آواز بند ڪري ڇڏجي. ۽ مون کي
 پيد آهي ته سنڌ جي جدا ٿي وڃڻ جي ڪري بمبئي
 تي جي پڪيڙ کي به ڪو نقصان ڪونه پهچندو ۽ جلد يا
 وري دير سان ڪنهن ٻئي ٺڪر جي شامل ٿي وڃڻ جي
 ڪري سنڌيس ڪمي پوري ٿي ويندي. بمبئي سرڪار
 تي ياد رکڻ گهرجي ته هندوستان جهڙي وڏي ۽ ڪشادي
 ملڪ جي تختگاهه دهلي کي هڪڙو هلڪڙو ۽ بي وقعت
 صوبو بنائي سگهجي ٿو ته بمبئي جا رڳو انهي وڏي ملڪ
 جو دروازو آهي تنهنڪي ننڍڙي صوبو بنائڻ ۾ ڪهڙو
 اعتراض ٿي سگهندو. هڪڙي ٻئي سخت نقصان جو به
 پ پ آهي جنهن ڏي بمبئي سرڪار جو ضرور ڌيان
 ڇڪڻ گهرجي اهو هي آهي ته اڄ ڪلهه بمبئي ۾
 زورن جي تحريڪ جاري آهي جنهن اُتي جي عملدارن
 پریشاني پيدا ڪري وڌي آهي. انهي تحريڪ ۾ وڌيڪ
 پڪڙڻ جي هڪڙي قدرتي طاقت آهي جيڪڏهن سنڌ

بمبئي سان ڳنڍيل رهي ته شايد اسين جلد ٻڌون ته ڪراچي جي شهر ۾ اها بيماري وڌي وئي ۽ جيڪڏهن ائين ٿي پيو ته بمبئي سرڪار جي پيشاني تي اهو داغ هميشه لاءِ رهندو. ان ڪري به ضروري آهي ته سنڌ جي عضوي کي بمبئي جي جسم کان جدا ڪري ڇڏجي ته انهي بيماري جي چيوڙن کان محفوظ رهي سگهي.

هاڻي رهيو مرڪزي حڪومت ۽ خود برٽش سرڪار جي فائدي جو سوال ته هي حڪومتون گڏيل هندوستان جي امن امان ۽ آسائش ۽ اطمينان جون ذمہ وار آهن ۽ سنڌ جيڪڏهن جدا صوبو ٿي ويو ته انهي حالت ۾ ڪراچي کان دهلي ۽ اٽاهون هماليه جبل تلاءِ هي وڏو ۽ ڪشادو ملڪ هڪڙي مضبوط ڌاڳي ۾ ٻڌجي ويندو ۽ اهڙي طرح مرڪزي حڪومت کي پنهنجين حفاظتي ذمہ وارين ۾ تمام گهڻي آساني حاصل ٿيندي ۽ پيو ته ڪراچي شهر کي هڪڙو عظيم الشان بندر هجڻ ۽ پٽ نارٿ ويسٽرن ريلوي جي تجارتِي فائدين جي مرڪز هجڻ ڪري جا خصوصيت حاصل آهي تنهن ڪري آزاد سنڌ جي ننگاهه ٿيڻ جي صورت ۾ هو نارٿ ويسٽرن ريلوي جي ترقي ۽ واڌاري جو سهڻو سبب ٿي پوندو ۽ مٿين ريلوي کي ڪڏهن به واپار جي سرد بازاری جي ڳلا نه رهندي ۽ پٽ سنڌ جي جدا ٿيڻ جي حالت ۾ ڪراچي بندر کي پنهنجين قدرتي خوين جي ڪري ترقي ڪرڻ جو اهڙو طرز عمل حاصل ٿي سگهندو جنهن مان پاڻ هندوستان جي ٻين بندرن

سڀ ملندو رهندو. هي ۽ ٻيا انيڪ فائدا جن جي
 نڀاڻ ڪرڻ سان اوهان صاحبن جو قيمتي وقت وڃائڻو
 آهي اهڙا نه آهن جنکي نظر انداز ڪري سگهجي. پر خدا
 ڪري جيڪڏهن هينئر سنڌ جي جدائي جي سوال
 انصاف سان حل ڪرڻ ۾ گورنمنٽ پنٽي پيئي ته پوءِ
 اُنهن فائدين کان نراس ٿي ويندي جن جو کيس
 سنڌ جي آزادي جو صورت ۾ حاصل ٿيڻ يقيني آهي. مان
 عجب جي يوروي واپار ۾ جي ڊگهي نظر ۽ عاقبت اندوشي
 جي ساراهه ڪرڻ کان سواءِ رهي نه ٿو سگهان جنهي اونهي
 نگاهه سنڌ جي جدائي جي انهن فائدين تاءِ پهچي ويئي آهي ۽
 هر سنڌ جي آزادي جي خواهشن کي همدردِي جي نظر
 مان ڏسي رهيا آهن ۽ انهي گهر جي فائده ۾ آهن. مان
 مٿي صفا چوان ٿو ته سنڌ ضرور جدا ٿي رهندي ڇو ته
 پاڻي سنڌ جا رهاڪو بمبئي سان ملي ڪري ڪم ڪرڻ
 ۽ تيار نه آهن ۽ هر شخص جي نظر رڳو هن هڪڙي ئي
 ڳالهه تي ڪتل آهي ته ڪهڙا ممڪن ۽ جائز وسيلو ٿي سگهن
 ۽ ڪهڙي ننڍي يا وڏي ڪوشش ٿي سگهي ٿي جا
 هن ضروري مقصد جي حاصل ڪرڻ ۾ ڪم اچي سگهي.
 سنڌ جدا ته ٿي ويندي پر هند سرڪار جي لارڊ هارڊنگه
 جو بمبئي جي ڪن سول ۽ فوجي عملدارن جي شور ۽
 ڀاڙيل جي اڳيان ڪنڌ نمائي اسانجي صوبه کي خواهه
 بمبئي سان لڳائي جيڪو ظلمي گناهه ڪيو آهي ۽ جنهنجو
 ڪارو داغ هند سرڪار جي پيشاني تي چٽوئي چٽوئي

بينو آهي ان داغ کي ميٽائڻ ۾ ڪامياب نه ٿيندي ۽ اسان جي سستي بلڪ مفت جي شڪر گذاري حاصل نه ڪري سگهندي.

معزز حضرات! ڇا سنڌ جي جدائي جي لاءِ رڳو مسلمانن جي گهر آهي؟ هرگز نه. هي طلب نه رڳو هندو مسلمانن جي آهي بلڪ هر هڪ سنڌي دان ماڻهو جي اهائي خواهش آهي. ۱۹۱۸ع ۾ جڏهن نوان سڌارا مليا ٿي ان وقت هندو به سنڌ جي جدائي گهرندڙن جي پهرين قطار ۾ هئا. پر ان وقت مسز اينڊ بيسنٽ جي هوم رول واري هلچل زور سان هلي رهي هئي ۽ سڀني جو خيال ان ڏي لڳل هو. انهيءَ ڪري ننڍين ننڍين ڳالهين کي في الحال ڌيان تان لاهي ڦٽو ڪيو ويو ۽ سنڌ جي هندو صاحبن پنهنجو سمورو توجهه هوم رول تي ڏنو ۽ سنڌ جي جدائي جي سوال کي ٻئي نمبر ۾ رکيو ويو.

هاڻي اچو ايندڙ سڌارن جي سوال تي. ڪيترن اعتراض هوندي به اها سڄي ڳالهه ضرور مڃڻي پوندي ته ملڪ ۾ هڪڙي غير معمولي ۽ بي نظير سجاڳي پيدا ٿي رهي آهي ۽ سڌارا ملڻ سان هر هڪ جماعت جي ليڊرن جي ڪوشش رهي آهي ته هو هندستان جي سياسي جوڙجڪ ۾ پنهنجي لاءِ سٺي ۾ سٺي جاءِ حاصل ڪن ۽ اهڙين ئي خواهشن جي سلسلي ۾ هندو مها سڀا جو ڀاڙو وڏو ويو جنهن جي سياسي هل چل ۽ چڪ تار کان اوهين واقف ٿي چڪا آهيو. مسلمانن به سڀني صوبن ۾ سڌارن کي ڪامياب ڪرڻ لاءِ

اهڙو عمدو طريقو اختيار ڪيو ۽ اهڙي ڪوشش ورتي
 پنهنجو اڳي سنڌين پوليتيڪل تاريخ ۾ مثال مشڪل ملي
 سگهندو. هندو مها سڀا جي ليڊرن ڪونسلن ۾ مسلمانن
 جي دلچسپي وٺڻ ۽ ڪم هلائڻ جي نموني کي ڳوڙهي
 ريجار سان ڇاڇڙ شروع ڪيو ۽ کين پڪ ٿي ويئي هڪ نه
 هڪ ڏينهن مسلمانن سان به ضرور حساب ڪتاب صفا ڪرڻو
 فرندو. ان وقت کان وٺي هندو مها سڀا جا ڪارپراز مسلمانن
 جي لفظن ۾ اهڙيون معنائون ۽ مطلب ڳولڻ لڳا جي مسلمانن
 جي دلين ۽ دماغن ۾ هرگز نه هئا ۱۹۲۶ ع ۾ جڏهن آل انڊيا
 مسلم ليگ سنڌ جي جدائي جو ٺهراءُ پاس ڪيو تڏهن هندو
 مها سڀا ۽ سندس پوءِ لڳن يڪدم انهي ٺهراءُ کي ”مسلمانن
 جي گهر“ جو نالو ڏنو ۽ خاص ڪري جڏهن مسٽر محمد علي
 جڻ سنڌ جي سوال کي پنهنجن مشهور چوڏهن مطالبن ۾
 شامل ڪيو ان ڏينهن کان ته هندو مها سڀا وارا هن ضروري
 سوال کي کليو ڪلايو مسلمانن جو مطالبو چوڻ ۽ سمجهڻ لڳا.
 بغير ڪنهن غور ۽ ويچار جي مسلمانن کان سنڌ جي جدائي
 جي قيمت گڏيل چونڊن جي صورت ۾ گهرڻ لڳا. ۽ گڏيل
 چونڊن جي اهڙي وڏي سوال جي سڀن پاسن تي غور
 ڪرڻ تي ڪوبه ڌيان ڪونه ڏنائو ۽ هن ڳالهه جو اصل
 ريجار نه ورتائو ته مسلمان هن ماڪ ۾ پنهنجي اندروني
 ترويج ۽ پاڙيسري قومن سان لاڳاپن ۽ واسطيدارين
 تي خيال ڪندي جدا گانه چونڊن جو پنهنجو حق
 وڃائي ڇڏڻ پسند ڪري سگهندا يا نه. مان هتي اها

ڳالهه ظاهر ڪرڻ ضروري ٿو سمجهان ته جدا چوڻ جو طريقو مسلمانن کان وڌيڪ ٻين گهٽ تعداد وارين قومن جي لاءِ زياده مفيد ۽ ضروري آهي ۽ جيڪڏهن مسلمان انهي حق کي ڇڏي ان جي عيوض ۾ ڪنهن ٻئي سرشته کي منظور نه ٿا ڪري سگهن ته ان ۾ هنن جي پنهنجي فائده سان گڏ ٻين پنڌي پيل قومن جي پلائي جو سوال به آهي. هن زماني ۾ جڏهن مخالف ماڻهو زبان يا قلم مان نڪتل هڪڙو هڪڙو ڪري رهيا آهن ته اهي وڏي آڌو آڻين ٿا ته تڏهن مان چوان ٿو ته اهڙي نازڪ وقت ۾ جيڪي ماڻهو جدا چوڻ بابت موافقت ۾ يا مخالفت ۾ بحث مباحثه ڪن ٿا تن کي خيال رکڻ گهرجي ته گڏيل چوڻ جي فائده ۾ جيڪو به ڪم ڪرڻ لڳو ته لکن سو ڏاڍي گهڻي ويچار سان. متان سندن اهي لفظ جدا چوڻ جي مخالفت لاءِ وقت تي دليل بنجي پون.

مان هتي عرض ڪندس ته سنڌ جي جدائي جي سوال کي قومي دشمني ۽ بغض دل مان ڪڍي پوءِ رڳو انهي سوال جي خصوصيتن ۽ فائدين جي نظر سان ڏٺو وڃي ۽ بحث هيٺ آندو وڃي. ۽ پنهنجي مرضي مطابق فيصلو ڪرائڻ لاءِ ڪنهن به قوم کي زبردستي مات ڪرڻ واسطي مجبور نه ڪيو وڃي نهرو رپورٽ مڃي ٿي ته ”سنڌ جو صوبو ٻولي جي لحاظ سان هڪ جدا ٿر آهي ۽ اُتاهون جي رهائڪن جو وڏو ڀاڱو

۱۷

بدائي جي فائدي ۾ آهي ۽ اسان کي معلوم آهي ته
 سنڌ جون ٻيون قومون جئن ته پارسي ۽ ھندن مان به
 بظا صاحب جدائي جي حق ۾ آهن. ۽ جاگرافي حدن
 تي خيال سان به سنڌ هڪڙو جدا صوبه آهي ۽ بمبئي
 مان سندن تعلق بالڪل غير قدرتي معلوم ٿئي ٿو ۽
 رڳو مالي خيالن ڪري ملڪ جي ڪنهن حصه کي ترقي
 پنهنجن پيرن تي بيهڻ کان روڪڻ ملڪ ۾ ناراضيو
 پيدا ڪندو ۽ هن حالت ۾ ته سنڌ جي واڌاري لاءِ
 ڪيئي طرح روڪ جو سبب ٿيندو.

حضرات! نهرو رپورٽ ۾ انهن مٿين بيان ٿيل
 مولن کي خيال ۾ رکندي ته ڏسجي پيو ٿو ته سنڌ جي
 بدائي جي ضروري ڳالهه ۾ رڳو انهي ڪري روڪ
 ٿي وڌي وڃي ته سنڌ ڪانگريس جي پروگرام تي
 هل نه ڪيو آهي. جيڪڏهن سنڌ ڪانگريس جي پروگرام
 تي اڪين تي رکي ها ته پوءِ يقين آهي ته دهلي
 نيورسٽي جو سنڌي پروفيسر جنهن کي سنڌ جي هاري
 جي ضرب المثل فرصت کان به وڌيڪ فرصت ۽ سنڌ
 جي جدائي جي برخلاف پروپگنڊا ڪرڻ لاءِ واندڱائي
 حاصل آهي ان جي بڪ شڪ کي شايد موقعه پي موقعه
 ٿري توجه سان نه ٻڌو وڃي ها. اوهين اهو خيال نه
 ڪجو ته مان ڪو اوهان جي ڪانگريسي هل چل ۾ شامل
 ٿيڻ ڪري افسوس ٿو ڪريان ڇو ته انهي ۾ ڪوبه شڪ
 ناهي ته حالتن پٽاندر اسين ڪانگريس ۾ ڪوبه بهرو

نه ٿي وٺي سگهياسين ۽ جيستاءَ وڏي تعداد واري سر،
 پنهنجي فراخدلي جي ثابتي نه ڏئي ۽ اسان کي اسانجو
 حقن ۽ ضروري حفاظتن بابت پڪي خاطري نه ڏياري
 تيستاءَ اڳتي به ڪو حصو نه وٺي سگهنداسين. جڏهن اهو
 مزيدار وقت ايندو جنهن ۾ اسان جا جهيڙا جهيڙا لهي
 ويندا تڏهن هر هڪ شخص ڏسندو ته اسين ڪانگريس
 جي پروگرام تي غور ڪرڻ لاءِ ڪئن نه تيار آهيون ۽ اسين
 طاقت آهر پنهنجون ناچيز خدمتون ماڻه جي اڳيان پيش
 ڪرڻ ۾ اصل ڪونهي نه ڪنداسين مان رڳو انهي ڳالهه
 تي زور ڏيڻ گهريو ٿي ته جيڪڏهن سنڌ ڪانگريس جي
 مدد ڪري ها ته پوءِ هي جا اڄ ڪلهه اسانجي برخلاف
 ڪوڙي پروڳندا پيئي هلي تنهن کان ضرور اسان کي
 معاف رکيو وڃي ها. ۽ ضرور اسان کي ڪانگريس جي
 طرفان حسن خدمت ۽ چڱي چال بابت پنهنجن صوبه سرحد
 جي پائرن کان عمدو سرٽيفڪيٽ ملي سگهي ها. ان
 هوندي به مان نااميد ڪونه آهيان ڇو ته مون کي انهي
 ڳالهه تي پڪو پروسو آهي ته بمبئي اسان کي اسانجي
 خواهشن ۽ مضبوط ارادن جي برخلاف گهڻي وقت تائين
 پنهنجي قابو هيٺ نه رکي سگهندي.

هاڻي ته هي ڳالهه مڃي وڃي ٿي بمبئي سرڪار
 پنهنجي ڪاروبار هلائڻ لاءِ رڳو سنڌ جي ڪري نه
 مرڪزي حڪومت کان مدد وٺڻ جي محتاج ٿي رهيو
 آهي. برين ڪميٽي جي اڳيان ڏيکاريو ويو آهي ته

82532

۱۹

89-1-2

مال سنڌ پنهنجي خرچ کي پورو نه ٿي ڪري سگهي
 ٻه ڪري بمبئي سرڪار تي بار ٿي رهندي - هوڏانهن
 بمبئي سرڪار وٽ وڌيڪ پيسو کونهي جو سنڌ کي مدد
 ٻئي سگهي انهي واسطي ضروري آهي ته رڳو سنڌ جي
 ڪري بمبئي سرڪار کي هند سرڪار کان مدد وٺڻي
 ندي - جنهن لاءِ بمبئي جي سرڪار درخواست به پيش
 ڪري ڇڏي آهي ۽ فيڊرل فنڊس ڪميٽي جي سامهون
 بمبئي سرڪار پنهنجي مالي حالت جو سچو نقشو پيش
 ڪيو آهي جنهن ۾ چيو ويو آهي ته هند سرڪار جي مدد
 سواءِ هو پنهنجي حڪومت جو چرخو هلائي نه سگهندي
 بمبئي جي مالي وزير سرگوند ڀرڌان گذريل فيبروري ۾
 بمبئي ڪونسل جي سامهون سموري صوبه جي مالي حالت جو
 پوري بيان ڪندي چيو هو ته ”ماهرن جي انداز ۾ جي مطابق
 سنڌ جي ڌار ٿيڻ ڪري بمبئي تان ۹۸ لکن جيترو بار
 ڪو ٿي پوندو ۽ اڄ ڪلهه تههيف جي ڪري هي انداز
 ۸۰ لکن کان رقم زياده ٿيندي. ان
 شڪ کونهي ته سنڌ جي يڪدم جدائي عارضي طرح
 سنڌ جي تخميني جي برابر ٿيڻ ۾ مدد ڪندي پر سنڌ
 جي جدائي بابت ڪنهن ويجهڙي فيصله جي اميد نه ٿي
 ٿري سگهي.“

جڏهن اها ڳالهه پڌري ٿي ويئي ته هن حالت ۾ بمبئي
 سرڪار کي مرڪزي حڪومت کان مدد وٺڻ جي سخت
 ضرورت آهي ته هاڻي مون کي ته ڪوبه اهڙو اعتراض نه

ٿو سڃڻي جو سنڌ جي جدا ٿيڻ جي حالت ۾ مقرر وقت لاءِ
هنڪي سنڌي طرح مرڪزي حڪومت کان مدد وٺڻ کان
روڪي سگهي. ۽ ڇو خواهه خواهه بمبئي سرڪار کي اسان
جي ۽ مرڪزي حڪومت جي وچ ۾ دلال بنايو وڃي
حالانڪ هوءَ دلالي جو فرض به برابر پورو نه ڪري سگهي
آهي. ائين ٿي رهيو آهي ته سنڌ به ته پنهنجي آمدني جي
مرڪزي کاتن جي معرفت ڪروڙين روپيه مرڪزي خزانو
۾ جمع ڪرائيندي رهي آهي ۽ آئنده لاءِ به اهو سلسلو
جاري رهڻو آهي. اهڙي حالت ۾ ڪهڙو اعتراض ٿي سگهي
ٿو ته جهڙي طرح مرڪزي حڪومت بمبئي سرڪار جي
معرفت هيٺ ڪرڻ لاءِ تيار ٿي رهي آهي اهڙي طرح سنڌ
جي فائدي جي لاءِ سڌو سئون پنهنجي نذراني جي رقم
جي ڪنهن پانگي تان هٽ ڪڍي.

در حقيقت اسان جي مالي حالت گهڻن صوبن کان
چڱي آهي. مان نه ٿو سمجهان ته براج جي قرض بابت
هند سرڪار جي اڳيان بمبئي کي سنڌ کان وڌيڪ معتبر
ڇو ٿو سمجهيو وڃي بهر صورت براج جي قرض جي ضمانت
لاءِ بمبئي سرڪار وٽ به ته سنڌ جي وڪيل جهڙي
زمين کان سواءِ ٻي ڪا به شيءِ ڪانهي ۽ اها ضمانت بهر حال
سنڌ جي قبضي ۾ ئي رهڻي آهي پوءِ ڇو اڃا به رڳو بمبئي
کي ضمانت جو ذموار بڻايو وڃي ٿو هن وقت به بمبئي
گورنمينٽ براج جي زمين جو انتظام پنهنجي مشهور
ريونيوز آفيسر جي ذريعي ڪري رهي آهي جو در حقيقت

۲۱

سند جو علمدار آهي رڳو بمبئي لسٽ تي سندس نالو
 آندو ويو آهي ۽ مختصر طرح هٿن چوڻ بالڪل صحيح
 نيندو ته رڳو يونيو آفيسر ئي براج جي قرض جو سڄو ڀڄو
 سامن آهي جيڪڏهن سند جو صوبه جدا ٿي ويو ته
 يونيو آفيسر جي ضمانت ۽ ذمہ واري ۾ ڪا گهٽتائي ٿي
 پوندي ڇا؟ رڳو هن جي نوڪري سند سرڪار کي
 سونپي ويندي.

حضرات! اميد آهي ته سرڪار سند جي جدائي جي
 سوال ۾ هن کان وڌيڪ دير ڪري انهي سوال کي وڌيڪ
 منجهائيندي. سند جي رهاڪن کي سند جي جدائي
 گهرجي ۽ بمبئي سان ڪين وڌيڪ گڏيل رڪن منجهن
 ي آرامي ۽ ناراضپو پيدا ڪندو اسانجي وڏي خواهش آهي
 ته شال سرڪار تمام جلد سند جي رهاڪن جي گهرن
 موجب فيصلو ڪري اسانجي تڪليفن کي دور ڪري.
 اسانجي لاءِ ڏاڍي خوشي جي ڳالهه آهي جو ٻين صوبن جا
 هاڪو اسانجي صوبه جي بهتري ۽ پلائي سان دلچسپي ۽
 همدردِي رکڻ ٿا ۽ مون کي اميد آهي ته سند جي
 جدائي جي سوال تي رڳو ان جي خصوصيتن ۽ ضرورتن
 تي ڪري ٿي ٻين صوبن مان مدد ملندي رهندي ۽
 من ٿيڻ به ضرور گهرجي ڇو ته جيڪڏهن هر ڪنهن صوبي
 ي باهمي مدد کان سواءِ بي همراه ۽ بي مدد گار ڇڏي
 نون ويندو ته پوءِ اسانجي قوم تمام جلد پنهنجو سياسي انتظام
 ٺاهڻ وڃائي رهندي ڇڏي ته پنجاب جي مسلمانن جو

فرض آهي ته بنگال ۽ سنڌ جي قومي سوالن کي اهڙي ضروري نگاه سان ڏسن جهڙي طرح پنهنجي ڪنهن ضروري حق کي ڏسن ٿا. ۽ سنڌ ۽ بنگال جي مسلمانن جو به ساڳيو فرض آهي.

حضرات منهنجي مرضي آهي ته ان موقع تي ۽ هن پليٽ فارم تان پنهنجن هندو دوستن ۽ پاڙيسرين کي به ڪجهه ٻڌايان ۽ مون اهو عرض ڄاڻي وائي پڇاڙي لاءِ رکيو آهي سنڌ ۾ اسلام پاڙيسوي قومن سان هميشه آزادي ۽ رواداري جي هلت هليو آهي ۽ جيستائين هي آسمان اسانجي مٿان آهي ۽ جيستائين اسانجي وطن جي پاڪ ۽ پياري زمين اسان جي گهمڻ ڦرڻ لاءِ موجود آهي تيستائين اسان کي ضرور ڪلهو ڪلهي ۾ ڏيئي هتي حياتي جا ڏينهن پورا ڪرڻا آهن. گذريل زماني ۾ اسين پاڻ ۾ کير ڪندڙ ٿي رهيا آهيون ۽ اميد آهي ته اڳتي به مٺ محبت جو رشتو اسانجي وچ مان نٽو نه آهي. بهرحال جڏهن هڪ ٻئي سان محبت ۽ پيار کان سواءِ اسانجي لاءِ ڪو چارو ڪونهي تڏهن اسان کي پنهنجون مخالفتون اهڙي حد تائين نه پهچائڻ گهرجن جو جڏهن اسان تان مخالفتن جا بادل هٽجي وڃن جڏهن اميد ته جلد ٿيڻو آهي تڏهن هڪ ٻئي کي پاڪر پائڻ ۽ ويجهي اچڻ کان اسان کي شرم اچڻ لڳي.

اوهين اهو به يقين رکو ته بمبئي سرڪار جي هلندڙ سرشت ۾ سنڌ جي هندن کي به ڪو خاص فائدو حاصل

نه ٿي سگهندو ۽ خود پريزيڊنسي جا هندو بمبئي جي
 وزارت ۾ هنن کي هڪڙي گهڙي لاءِ به جاءِ ڏيڻ واسطي
 تيار نه ٿيندا. اسان جي هندو دوستن مان ڪي ته هن
 سڌريل ڪونسل ۾ اهڙو اڳرو تجربو حاصل به ڪري چڪا
 آهن ۽ اُتاهون جي هندن جي هلت چلت کي چڱي طرح
 ڄاڻي ڏسي ورتو اٿن. مگر سنڌ ۾ هنن کي نهايت سولائي
 سان اهڙو موقعو ملي سگهي ٿو جو هو وزارت ۾ پاڻ کي
 سٽيج تي نمايان ڪري سگهن. بهرحال هندو هڪڙي
 دوراندیش قوم آهي ۽ مون کي خاطري آهي ته هندو
 مھاسيا جي پيدا ڪيل گرمي جڏهن دماغن تان لهندي
 تڏهن هو پنهنجي غلطي سمجهندا ۽ جهڙي طرح اڳي سنڌين
 عام راءِ سنڌ جي جدائي جي فائدي ۾ هڻي اهڙي طرح
 پوءِ به سنڌين قوم جو وڏو ڀاڱو سنڌ جي ڌار ٿيڻ جي
 فائدي ۾ ويندو. افسوس آهي ته هن هلندڙ سياسي چڪ
 ٽاڻ ۾ سنڌ جي هندن جي ليڊري جي واڌ ۽ تڏي دل
 ۽ دماغ وارن اڳواڻن جي هٿ ۾ نه رهي آهي ۽ اهڙا بزرگ
 هن لڙ ۾ ڪنڊ وٺي مات ڪري ويهي رهنيا آهن ۽ بدقسمتي
 سان هر هڪ غير ذمه وار نوجوان اٿي ٿو ۽ جتي ڪٿي
 پهچي سنڌ جي هندن جي عيوضي ۽ رهنما هجڻ جي
 وڃي ٿو دعويٰ ڪري. ۽ هي ڳالهه هيڪاري افسوس
 جهڙي آهي ته ڪانگريس جي گوڙ ۽ هندو مھاسيا جي
 سرگرمي جي ڪري عام هندو پبلڪ جي نظر ۾ سنڌ جي
 جدائي جي ضرورت گهٽجي ويئي آهي پر جيڪڏهن يڪ

خيال ٿي غور فرمائيندا ته ڪين تمام جلد معلوم ٿي ويندو ته بمبئي سان لاڳاپي رکڻ جي ڪري پاڻ مسلمانن کان وڌيڪ سندن نقصان ٿي رهيو آهي. هنن کي خيال ڪرڻ گهرجي ته ۷۰ سيڪڙو زمينداري سندن قبضي ۾ آهي. جيڪڏهن سنڌ هن وقت جدا نه ٿي سگهي ته ڪين نقصان پهچندو ڇو ته سندن آواز کي بمبئي ۾ وقعت ڪانه ملي سگهندي ۽ سنڌ جي جدائي جي صورت ۾ هر هڪ شيءِ جا پاڻ مالڪ ٿي رهندا.

سرڪاري نوڪرين بابت مون کي عرض ڪرڻو آهي ته جا قوم رڳو نوڪرين تي پنهنجي واڌاري ۽ ترقي جو مدار رکي سا گويا پنهنجي هٿ سان پاڻ کي برباد ڪرڻ جو بندوبست ڪري رهي آهي. اسين مسلمان جيڪي نوڪرين جي قطار ۾ سڀني کان پٺيان آهيون سي به ان ڪوشش ۾ لڳل آهيون ته پنهنجن نوجوانن جي دلين ۾ ڪلارڪي جي قلم کان وڌيڪ ڪيتي جي هراءِ عزت پيدا ڪريون. پر جيڪڏهن هندو دوستن جو خيال آهي ته پنهنجي دل ۾ رڳو نوڪرين جي لاءِ ئي محبت پيدا ڪن ته پوءِ مان ڪين ياد ٿو ڏياريان ته هر حال ۾ آئنده نوڪريون ۽ عهدا پبلڪ سروس ڪميشن جي وسيلي لياقتن پٽالڊر پريا ويندا.

بهر حال هندو صاحب انهي سياسي معاملي ۾ ڪهڙو رخ به وٺن منهنجو ڪين عرض آهي ته جڏهن پنهنجي صوف جي ضرورتن ۽ رهاڪن بابت زبان کولن تڏهن زياده ذم

واري ۽ دوراندوشي سان بحث ڪن. ڇو ته گهڻا اهڙا
 الزام جي هوندا آهن جيڪي مسلمانن تي مڙهن ٿا سي غور ڪرڻ کان پوءِ
 ان تي صحيح ثابت نه ٿيندا.

گهڻن هندو صاحبن جي مسلمانن کي ناحق بدنام
 ڪرڻ جي عادت ٿي رهي آهي ڇو ته سندن دماغ ۾ هي
 ڳالھ خيال ويهي ويو آهي ته سنڌ جي وڏي آبادي تي
 سڀني جي هندو وزارت جي وسيلي هڪ طرفي ۽ زور
 واري جي حڪومت ڪري سگهي ٿي تنهن ڪري بمبئي
 مان پنهنجو لاڳاپو قائم رکڻ واسطي هي ڪوڙي پروڳندا
 ڪرڻ ضروري سمجهن ٿا ته سنڌ ۾ هندن جي جان ۽ مال
 مسلمانن جي هٿان محفوظ نه آهي ۽ مسلمان ۽ سندن
 ڪونسل جا عيوضي جاهل ۽ بي علم آهن ان ڪري قانون
 ساز مجلس جو ڪم هو ته ٿا هلائي سگهن. پر سندن اهي
 دعوائون ته ۷۰ سيڪڙو زمينداري سندن قبضي ۾ آهي
 زمينداري به اهڙي جنهنجا هاري سمورا مسلمان آهن ۽
 ٻي ته سندن آدمشماري سنڌ ۾ روز بروز وڌي رهي
 آهي ۽ هي ته سندن مالي حالت پاڙيسري قومن کان گهڻو
 گري آهي اهي سڀ ڳالهون ئي سندن الزامن کي رد
 ڪن ٿيون. جيڪڏهن اهي دعوائون صحيح آهن ته پوءِ
 سندن اهو الزام ته سندن جان ۽ مال محفوظ نه آهي
 گهڻي وقعت رکي سگهي ٿو. جڏهن مان ائين چوان ٿو ته
 سنڌ جون ڏورانهين کان ڏورانهيون ۽ غير محفوظ ڪندون

به هندن جي لاءِ شولاپور، احمدآباد ۽ بمبئي جي آباد ۽
 عام رستن کان وڌيڪ امن ۽ سلامتي واريون آهن نڌن
 انهي ۾ اوهين ذرو به وڌاءِ ۽ مبالغه نه سمجهو. سڄي
 ائين آهي خالص مسلمانن جي ڳوٺاڻي آبادي ۾ هندن جو
 هڪڙو ٻيڪڙو گهر مسلمانن جي حفاظت جو سڀ کان وڌيڪ
 مرڪز رهي ٿو ۽ مسلمانن کي هندن جي سلامتي پنهنجي
 پيار ۽ عزيزن جي سلامتي کان به وڌيڪ پياري آهي.
 هندو واپارين ۽ زميندارن جي ملڪيت ۽ جان جي حفاظت
 ۾ مسلمانن جون حياتيون گم اچيو وڃن. هزارن مخالفن مان
 هڪڙو تازو واقعو آهي ته جيڪب آباد ضلع ۾ هڪڙي
 مسلمان هندو پاڙيسري جي حفاظت ڪندي پنهنجي
 قيمتي جان قربان ڪري ڇڏي. ۽ افسوس آهي جو
 قرباني جي انهي ئي نظير واقعو ڪي پاڻ هن رنگ ۾
 پيش ڪيو ٿو وڃي ته ننڍن ڳوٺن ۾ هندن جي حالت
 محفوظ نه آهي. پهر حال اهڙن ماڻهن سان بحث مباحث
 ڪارڻ بالڪل اجاڻو آهي.

بدقسمتي سان اسان جي سنڌ جي سکر شهر ۾ مرڻ
 وارو فساد ٿي ويو. مان ته پهر حال اڙي خسادي ماڻهن
 کي نفرت ۽ غصه جي نظر سان ڏسان ٿو پر ياد رکڻ
 گهرجي ته غير مسلم عملدار پاڻ مڃيندا ته سول لائبرمالي
 جي ٽهريڪ ۽ حڪومت جي خاموشي جي ڪري
 ڪيترن هندو اوجوانن جي مغز ۾ فساد پيدا ٿي ويو.

جهڙي جو اصل بنياد به سندن دماغ ۾ گرمي هئي
 سندن ئي طرز عمل انهي فساد ۾ ماڻهن کي به حرڪت
 آندو جيڪي ٻوڏ جي مصيبتن کان بچي سکر ۾ اچي
 پناهه گزين ٿيا هئا ۽ انهن پنهنجن ئي هم وطنن تي هٿ
 مڙها ڪرڻ شروع ڪيا جيڪي پنهنجي موڙي لڪائي
 ٻوڏ کان بچائي سکر ۾ رهيا هئا. جيڪڏهن انهي
 فساد جو ويهي اندر کوٽي ڏسبو ته صفا معلوم ٿيندو ته
 اڳتي هلي هي فساد هندو مسلم فساد نه رهيو بلڪه
 غريبن ۽ شاهوڪارن جو پاڻ ۾ جهڳڙو ٿي پيو ۽ جهڙي
 طرح اوهان صاحبن کي معلوم آهي ته اهڙن فسادن جي
 سندن سان ڪا خصوصيت ڪانهي بلڪه بدقسمتي سان
 غريبي ۽ شاهوڪاري جي جنگ جرن چٽنگورن هندوستان
 جي ٻين ڀانڱن ۾ به وڌنديون ڀيون وڃن. مان وري
 به چوان ٿو ته هرڪو فساد ۾ ماڻهو پوءِ ڪٿي ڪهڙي
 نيت سان فساد ڪري سو ملڪ جي امن ۽ صلح جي
 لاءِ نقصان ڪار آهي. مگر مان اها ڳالهه وڌي واکي
 چوندس ته ڪوبه هڪڙو يا گهڻا فساد به ملڪ جي
 ترقي جي لاءِ روڪ جو سبب نه ٿين ٿا ڳهرجن ۽ نه ئي
 سهندا ۽ نه ٿيندا. هندوستان جي ڪيترن حصن ۾
 اهڙي نموني جا فساد ٿي چڪا آهن پر عجب جهڙي
 ڳالهه آهي ته اڄ تائين ڪنهن به هندو اڳواڻ جي دل ۾
 اهڙو خيال ڪونه آيو ته ملڪ جي انهن حصن کي ايندڙ

سڌارن کان محروم ڪرڻ جي لاءِ زبان مان آواز ڪڍي
 ٻيلا اچو ته ڪٿي فرض ڪريون ته سنڌ ۾ هندن جي لاءِ
 سلامتي ڪانهي پر نيٺ ان جو علاج ڪهڙو؟ مون کي
 ٻڌايو وڃي ته هندن کي ڪنهن به مشڪل وقت ۾ هي
 حڪومت بمبئي ۽ پوني يا مهابليشور کان يڪدم مڌي
 ڏيئي سگهندي؟ پر جيڪڏهن ڪراچي ۾ ذمہ دار ۽
 مضبوط حڪومت قائم هجي ۽ خاص طرح جڏهن وزرات
 ۾ به سنڌ جي هندن جو حصو هجي ته سنڌين تڪليف
 جو سڌ تمام جلد ۽ گهڻي سولائي سان پهچي سگهي ٿو.
 ۽ ان جو بندوبست به بروقت ٿي سگهي ٿو. اهي ڳالهيون
 اهڙيون ڳجهيون ۽ غير ضروري نه آهن جن تاءِ اسانجي
 هندو دوستن جي نظر نه پهچي سگهي پر ان هوندي به
 سنڌ ۾ جو هو شخصي حڪومت کي منظور ڪرڻ لاءِ تيار
 ٿي رهيا آهن ته ڇا ان بابت اسين هي رائي قائم ڪرڻ ۾
 غلطي ٿي آهيون؟ ته هو سمجهن ٿا ته انهي انتظامي سرشت
 ۾ کين ذاتي فائدا سولائي سان حاصل ٿي رهيو آهي.
 اڳ ۾ ڇيو وڃي ٿو ته سنڌ جا عيوضي جاهل ۽ بيڪار آهن
 پر جيڪڏهن ڪونسل جي گذريل تاريخ کي ڄاڻي ڏسو
 ته معلوم ٿيندو انهن ئي عيوضين اُتي رهي اهڙي حڪمت
 عملي سان ڪم ڪيو آهي جو مخالف پريس به نقطه چيني
 ڪرڻ کان سواءِ نه رهي سگهي ۽ مخالف پريس جي
 نقطه چيني پاڻ سنڌين بهترين ڪارگزار جي لاءِ شاهدي

ٺٺي ٿي - مان هتي آمريڪي جي مشهور شيدي ڏاهي
 مسٽر بوڪرو واشنگٽن جاسٽس اڪر هندو دوستن جي خدمت
 ۾ نذراني طرح پيش ڪريان ٿو جن ۾ هن چيو آهي ته
 ”هڪڙو ماڻهو ٻئي کي ڪڏ ۾ جهلي ويهي نه سگهندو
 جيستائ پاڻ به انهي ڪڏ ۾ نه هجي“ تنهنڪري جيڪڏهن
 اسان کي ڪڏ ۾ رهڻو آهي ته هندن کي به سمجهي ڇڏڻ
 گهرجي ته سندين قسمت ۾ به انهي ڪڏ کان وڌيڪ ڪجهه
 تڪيل ڪونهي - هاڻو ايترو ٿي سگهي ٿو جو هو پنهنجي
 دل خوش ڪرڻ لاءِ هي خيال ڪندا رهن ته هو انهي
 ڪڏ جي ڪنهن بهتر ڪند ۾ آهن.

معزز حضرات! هن موقع تي اسين سنڌ جي ٻن گذريل
 هئڊمنن کي ڪڏهن به وساري نه ٿا سگهون اسان کي
 مرحوم مسٽر غلام محمد خان پرڳڙي ۽ سر ڳواسي. سين
 برچندراي وشنڊاس جو نالو عزت سان ياد ڪرڻ گهرجي
 تن پنهنجون حياتيون سنڌ جي خدمت ڪندي پوريون
 ڪري ڇڏيون اهي ٻئي بزرگ هينئر اسان ۾ موجود ڪين
 هن پر هو پنهنجا فرض نهايت چڱي نموني ۾ ادا ڪري
 ريا ۽ هو اسان جي لاءِ ۽ اسان جي ايندڙ نسلن لاءِ نهايت
 هٿو مثال ڇڏي ويا آهن - سنڌ جي ڪنهن به رهاڪو
 نه هي مناسب نه ٿيندو ته هو انهن ٻنهي بزرگن جي ڪم
 ڪرڻ جي طريقن کي وساري ڇڏي - ڇو ته هنن جي
 ٻن عمل جي پيروي نه ڪرڻ اسانجي ايندڙ نسلن جي لاءِ

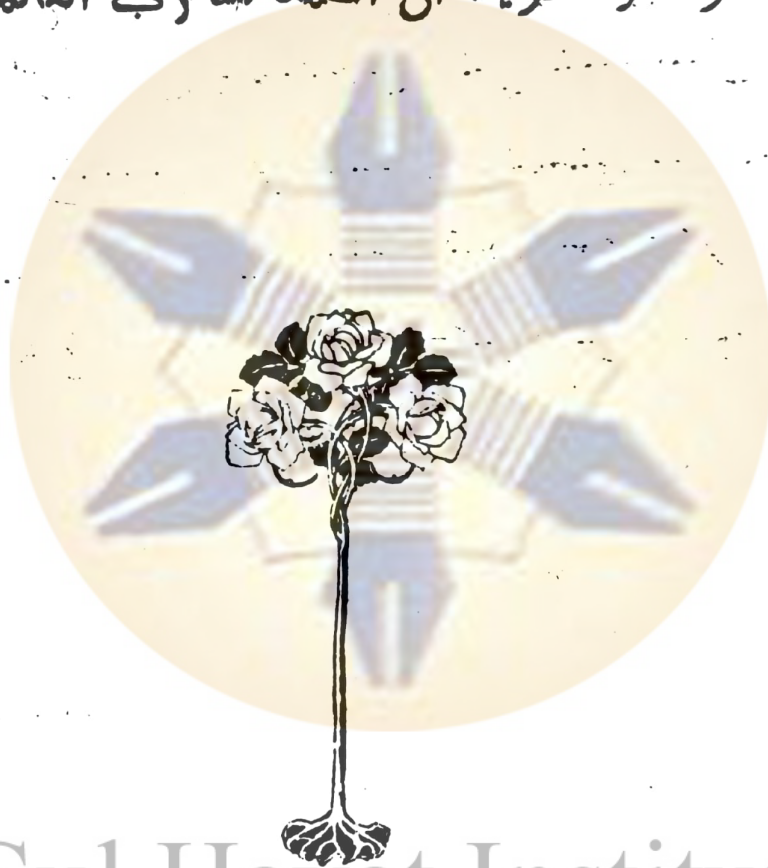
نقصان ڪار ثابت ٿيندو۔ مون کي اها ڳالهه ظاهر ڪندي خوشي ٿئي ٿي ته هيئنتر به ڪيترا غير مسلم اڳواڻ جڏهن ۱. مسٽر جمشيد مهتا، مسٽر سنتداس منگهارام ۽ مسٽر چينمل پرسرام انهن گذريل رهنمائن جي پيروي ڪري رهيا آهن هن وقت جڏهن جنگ جاري آهي ۽ سپاهي جنگ جي لاءِ تيار ٿي خندقن ۽ ڪلهين ۾ ويٺا آهن اهڙي وقت هٿن ويهي جنگي تمغن جي وراهه لاءِ پريڊ ڪرڻ غير موزون آهي پر تڏهن به هتي ڪن مشهور ۽ ڪارڪن بزرگن جو ذڪر خير ڪرڻ کان سواءِ رهي نه ٿو سگهان اسان جي نرم کان نرم ليڊر آئربيل سر غلام حسين هدايت الله نهايت بهادري سان سنڌ جي فائدي ۾ ڪم ڪيو آهي ۽ پنهنجي وطن جي امداد ڪرڻ ۾ نهايت شاندار جرئت ڏيکاري آهي ڇو ته هن ڳالهه کي پروڙي ورتو آهي ته جيڪڏهن سنڌ جو بمبئي سان زياده وقت لاءِ تعلق رهيو ته ان جي بربادي يقيني آهي. مون کي هي ڳالهه ياد ڪري بيحد خوشي ٿئي ٿي ۽ انهيءَ خوشي ۾ سنڌ جو هر هڪ ماڻهو مون سان شامل آهي ته سر شاهنواز خان صاحب پتي گول ميز ڪانفرنس جي موقع تي برين ڪميٽي جي وقت ۽ پڻ ان کان پوءِ نهايت هٿيارن ۽ خبرداري مان ڪم ورتو آهي. هر هڪ ماڻهو سان نرمي ۽ صلح صلاحيت سان هٺل سندس وڏي خوبي آهي ۽ انهيءَ ئي خوبي جي ڪري اسان جي دلين کي پاڻ ڏي چڪي ورتو آهي.

سيٽ حاجي عبدالله هارون صاحب جو ڪم آهي ماڻهو شايد
اهم نه سمجهندا هجن جيڪي انهن ڳالهين تي مٿاڇري نظر
سان ڏسڻ جي عادت آهي پر جيڪي ماڻهو سيٽ صاحب
جي ڪم ڪرڻ جي مانيٽري طريقن کان واقف آهن آهي ئي
ماڻهو سندس ڪم جو قدر سڃاڻي سگهن ٿا. نوجوانن مان
شيخ عبدالحميد صاحب سنڌ جي سوال کي حل ڪرڻ ۾
پوري طرح مشغول آهي ۽ منهنجي رفيق سيد ميران محمد شاه
صاحب سائمن ڪميشن جي بمبئي ڪميٽي تي ميمبر رهي
پنهجو اختلافي نوٽ لکي نهايت قابل قدر ڪم ڪيو آهي
۽ سنڌ جي متعلق جيڪي ڪم ڪيو اٿس تنهن تي کيس
خلوص سان مبارڪ باد چوان ٿو.

خان بهادر ايوب خان صاحب ڪهڙي جي اهم هستي
جو ذڪر مون ڄاڻي وائي پڇاڙي ۾ رکيو آهي ڇو ته سنڌ جي
آزادي لاءِ سندس مالي ۽ دماغي مدد اسان جي تعريف
کان گهڻو مٿي آهي برين ڪميٽي تي سنڌ جي مسلمانن
پاران خان بهادر موصوف به ميمبر هو ۽ انهي ڪميٽي تي
جيڪا هن صاحب خدمت ڪئي ۽ جنهن بابت مسٽر برين
پاڻ تعريف ڪئي آهي سا ڪڏهن به اسان کان وسرڻي نه آهي.
هن صاحب نهايت محنت ۽ دماغ سوز سان سنڌ جي سوال جي
باريڪ کان باريڪ حقيقتن جي به چڱي طرح کوجنا ڪئي
آهي ۽ درحقيقت اسان جي وطن جا اهڙائي فرزند آهن
جن جي ڪوششن سان سنڌ جون اميدون قائم آهن.

حضرات! مان پڇاڙي ۾ وري به اوهان جو دل ڀرڻ
مان خير مقدم ڪريان ٿو ۽ اميد آهي ته اوهان سڀني جا
دماغ ۽ عقل ۽ بهترين تجويزون سنڌ جي سوال کي حل
ڪرڻ ۾ مدد ڪنديون.

و آخر دعوين ان الحمد لله رب العالمين

Gul Hayat Institute

Printed by R. H. Agvani, B. A.
at the Standard Printing Works, Hyderabad Sind.
and Published by
Peer Agha Ghulam Mujadid Sarhandi
Chairman of the
Reception Committee Sind Separation Conference
Hyderabad Sind.